

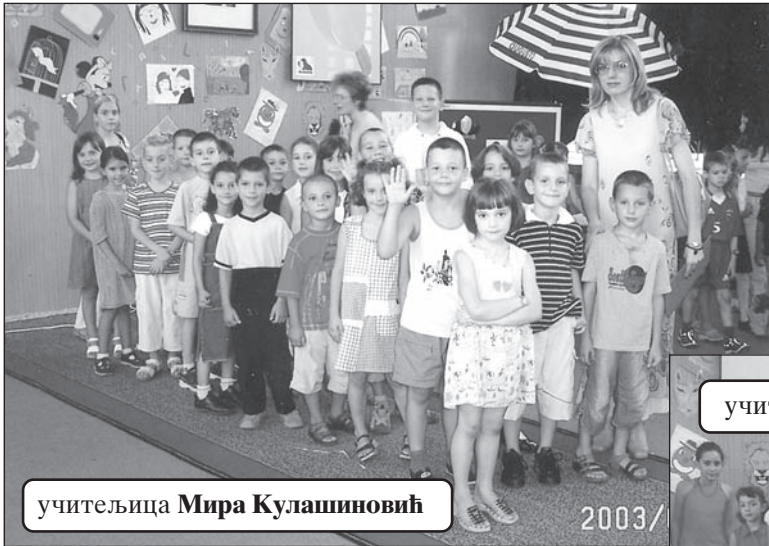
ПРВИ КОРАЦИ

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „К.ТРИФКОВИЋ“ Н.САД

ОКТОБАР 2003.

VII година обновљеног листа “Први кораци”

БР.14

учитељица **Мира Кулашиновић**

2003/

са

учитељица **Миомирка Ступар**

2003/08/29

пријема

учитељица **Адријана Зечевић**

2003/

ученика

учитељица **Нада Шушак**

2003/08/29

**у први
разред**

Добро дошли, прваци!

Свежег и сунчаног петка, 29. IX 2003. године много девојчица и дечака са својим родитељима кренуло је ка нашој школи. Ми смо у школи чекали наше будуће прваке за које смо припремили пригодан програм. Мало по мало у школској сали (фискултурној) бивала је све већа гужва. У првом делу сале седали су будући прваци. На почетку свечаног пријема директор Школе професор Милан Спасојевић пожелио је добродошлицу нашим новим друговима, а затим је почео програм.

Химном Школи разбили смо трему будућим првацима. Следили су скечеви, а изводили су их дечаци и девојчице четвртог разреда. Деци су се сигурно свидели јер су их наградили аплаузом. Девојчицама се изгледа нарочито допао плес који су извеле две групе ученица. Да би програм био потпунији, било је ту и рецитација, а најинтересантније је било када је прошлогодишњи првак одрецитовао песму коју је сам написао. После још једног скеча, програм је затворио хор Школе.

Најзбудљивији, дуго очекивани део, најавила је педагог Школе Љубица Јонтовић која је првацима представила будуће учитељице: Миру Кулашиновић, Адријану Зечевић, Миомирку Ступар и Наду Шушак. Учитељице су прозивале своје будуће ученике и када су сва деца била распоређена по одељењима, после заједничког фотографисања, учитељице су са својим ђацима отишле до њихових учионица. Ми старији пожелели смо им све најбоље и сетили смо се нашег уписа у први разред.

Занимљив програм поводом пријема првака осмислила је и ученике припремила учитељица Миомирка Ступар, хор професор Мирјана Бошковић употпунивши ову свечану, али и забавну атмосферу, а ту је била и разиграна ритмичка група (The best). Професор ликовног Мирјана Чакан урадила је све да буде пријатно у сали (естетско уређење). Наставник техничког Стеван Секулић Цане забележио је камером и фото-апаратом овај свечани догађај.

Зорана Клашић и Биљана Марић из VI

Дете

Има једно мало биће,
то је право родитељско откриће.
То биће зове игра
и немирно је и окретно као игра.

Воли игру, воли срећу,
воли љубав највећу.

Њему је срце нежно и меко
и то биће позна се на далеко.

А ко је то?
Погодите ако смете.

Наравно, то је једно мало
и добро дете.

Марина Стојановић IV

Љуња Арсић VIII шк. 2002/03.

НАЈДРАЖИ УЧИТЕЉ

У Београду је 22. IV 2003. године додељено признање Радио Београда „Најдражи учитељ“. На нашу велику радост добитница овог признања је учитељица наше школе Светлана Врањешевећ. Ово значајно признање додељено се једном годишње и под покровитељством је Министарства просвете и спорта Владе Републике Србије.

Колико је ова награда значајна, казује и податак да је учитељица Светлана Врањешевећ једна од десет „Најдражих учитеља“ у Србији, односно ово је први пут да је неко од новосадских учитеља добио ову ласкаву титулу. О овом догађају у новинама је изашао чланак уз слику учитељице Врањешевећ и њеног одељења и било је и неколико ТВ емисија и радио емисија о истом. За награду „Најдражи учитељ“ Светлану Врањешевећ предложиле су колеге из школе у којој ради (ОШ „Коста Трифковић“) и током целе претходне године, односно од марта 2002., трајала је акција током које су уследиле посете представника конкурсне комисије и просветне службе.

Учитељица Светлана Врањешевећ ради као учитељица око двадесет година. Од тога половину је радила у Темерину, а половину у Новом Саду. Она је учитељица III₁ (школска 2002/03.) и има

двадесет и пет ученика. Ђаци је воле и поштују и баш због ње би многи од њих волели да постану исто што и она када одрасту.

Учитељица Светлана је на семинару „Школа плус“ у Пољској оснажила своју идеју о сарадничком односу са децом и родитељима. Резултат тога била је и обновљена учионица. Она је прва учитељица која је уредила и улепшала свој школски радни простор на другачији начин. У томе је имала велику подршку ученика и њихових родитеља. По завршетку уређења учионице организовано је и свечано отварање ове просторије уз тарту коју је направио родитељ посласичар. После тога дошло је до уређења још неких учионица у нашој школи.

Учитељица Светлана Врањешевећ и њен III₁ (шк. 2002/03.) обогатили су своју учионицу са кућним љубимцима. Деца највише воле корњачице „Боку и Јоку и „Страшка“, који их чува. „Страшко“ је у ствари страшило које уопште није страшно. Учитељица Врањешевећ га у наставу уводи као „друга у самоћи“ двадесет петом ученику, а добро дође и као придружени члан у групном раду. На часовима код учитељице Врањешевећ деца уче уз игру, помажу једни другима, раде у групи (групни рад), развијају машту и креативност.

Честитамо учитељици Светлани Врањешевећ на добијеном признању „Најдражи учитељ“ и поносни смо што ради у нашој школи. Надамо се да ће и у будућности добити још много значајних награда које сигурно заслужује.

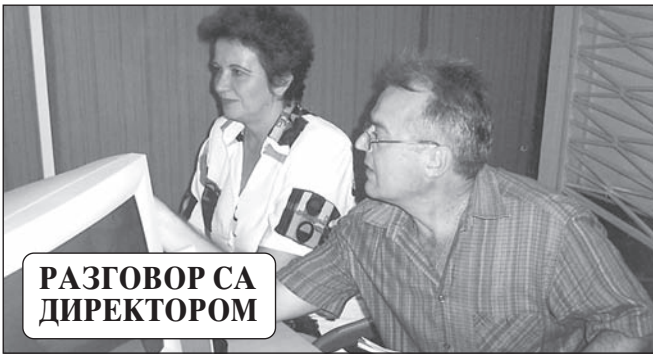
И ОНИ СУ ДЕЦА

Наша земља је пуна природних и друштвених богатстава, али и незбринуте деце. Она живе у посебним домовима, специјално направљеним за њих, или у хранитељским породицама. Ова држава се труди да таквој деци обезбеди средства за пријатан живот и лепо одрастање. Сви ми треба на неки начин да допринесемо њиховом образовању, култури и срећи.

Црни, бели и жути, сви су једнаки и имају иста права, без обзира да ли имају или немају родитеље, сви су они мала, беспомоћна створења. Игра, љубав и песма су део сваког од њих. Али и у души те деце налази се велика туга коју скривају од других. Та туга никада неће престати. Њих не треба избегавати, већ им пружити помоћ и подршку. Ова деца желе да се друже са нама и ми то не смемо да им ускраћујемо. Између њих и нас не постоји разлика, сем у висини, тежини, боји косе. Сва деца на свету, била она у дому или са правим родитељима, треба да спаја ланац пријатељства, а не да раздваја јабука раздора, која може заувек да уништи све оно што малишани поседују и воле. Толеранција је пружање руке, као помоћ и спасавање из вечног понора. Деца која живе у хранитељским породицама, труде се да угоде својим новим, а можда и јединим укућанима. Они желе да се допадне тој породици која им пуно значи. На крају, поставља се питање зашто се људи згрозиле чим чују за ове незбринуте малишане? Да ли сматрају да они не заслужују да живе? Или су, пак, жалосни због њих?

Ова деца су већ довољно пропатила и не заслужују да буду мете страха и патње. Многи од нас треба да преиспитају своје мисли и поступке, да се једно дана не би жарко кајали.

Мила Зечевић VI3, Јелена Ђурађин VI3, Верица Такач VI3, Бојана Ристић VI3

РАЗГОВОР СА ДИРЕКТОРОМ

На почетку школске 2003/04. године разговарали смо са директором наше школе професором Миланом Спасојевићем.

– Како сте задовољни успехом ученика у протеклој школској години?

– У принципу сам задовољан, али све би то могло бити боље. Очекујем побољшање, нарочито осмог разреда пошто имају пријемни испит. Рад ученика мора имати континуитет.

– Да ли сте задовољни успехом ученика на такмичењима?

– Апсолутно!!! То је велики допринос који ученици дају школи. Више од четвртине ученика било је на такмичењима. Имали смо изузетне резултате на Савезном такмичењу из физике и из математике. Имамо и два првака Србије.

– Реците нам нешто о реформи школства.

– Садашњи прваци су једини који су од почетка у новом програму. Школа ће трајати девет година, а програм је подељен на три циклуса. Сваки траје три године. У првом је разредна настава, у другом предметно разредна настава док је у трећем циклусу искључиво предметна настава.

– Како су се наставници спремали за нову школску годину с обзиром на реформу школства?

– Наставници су се спремали и спремају се на разним семинарима. Многи су се одржали у нашој школи.

– Реците нам нешто о побољшањима услова за рад.

– Сваке године Школа предузима многе мере у вези са побољшањем услова за рад, тако да смо и ове године доста тога урадили. Од јануара реновиране су водовodne инсталације, санитарни чворови, свлачионице и купатила. Поред тога урађен је хоризонтални развод грејања. Промењени су вентили на радијаторима. Ове године уграђени су клима уређаји (има их осам), разгласи и интерна ТВ. Офарбана је ламперија, набављен је канцеларијски намештај, столови за информатику, клупе и столице у осам учионица, окречена је зборница, канцеларије, холови, учионице. Набављено је много опреме за прваке. Спортски терени су сређени. По развојном плану и пројекту набављају се рачунари за информатику.

На крају разговора директор је напоменуо да је Школа комплетно припремљена за предстојећу школску годину.

Захваљујемо се директору Школе професору Милану Спасојевићу на разговору са жељом да нам ова школска година буде успешна.

Ивана Жиґри и Никола Дроњак VII4

Информатика – Републичко такмичење

У посети Немањи Јовановићу, бившем ученику VIII4 разреда, сазнао сам нешто више о његовим такмичењима и освајањима награда.

За информатику се давно заинтересовао и како каже не жели још дуго да се одрекне компјутера. Прво што је научио у раду на компјутеру, улажење је у различите програме. У седмом разреду био је први пут на такмичењу. Тада је заузео треће место на Покрајинском и треће место на Републичком такмичењу из информатике са темом Програм за контролу паралелног порта ЛПТ контролер). У осмом разреду одлази поново на такмичење и остварује изузетне резултате као што је желео и очекивао: ПРВО место и на ПОКРАЈИНСКОМ и на РЕПУБЛИЧКОМ такмичењу из информатике са темом Акупунктурне тачке. Иначе у осмом разреду био је на Покрајинском такмичењу у Бачкој Паланци и на Републичком такмичењу у Врњачкој Бањи. На припремама за такмичења помагала му је његова професорка информатике мр Љубица Грковић.

Немања каже са су му најдраже награде биле: викенд за две особе, тастатура и већи број књига.

Немањи желимо много успеха у средњој школи, и било би добро да има још много ученика као што је Немања.

Бранко Љубојевић VII4

Свечаност

На крају школске 2002/03. у ОШ „Коста Трифковић“ одржана је свечаност поводом значајних резултата које су остварили наши ученици на такмичењима. На свечаности присуствовали су награђени ученици, родитељи, наставници. Директор Школе Милан Спасојевић нагласио је да је и ове школске године велики број ученика учествовао на такмичењима и да је школа настојала да обезбеди сва потребна средства како за припрему ученика тако и њихових наставника. На општинском такмичењу 22 ученика освојило је прво, 9 друго и 6 треће место; на окружном 10 ученика освојило је прво, 9 друго и 7 треће место; на Републичком 2 ученика освојило је прво, 1 друго, 2 треће и 2 четврто место; на Савезном 1 ученик освојио је треће и 1 четврто место; на Градском 2 ученика прво, 1 ученик друго и 2 ученика треће место; на Републичком такмичењу у кошарци друго и шесто место; на Међународном такмичењу 1 ученик прво место. Директор је честитао ученицима као и њиховим наставницима-менторима пожелевши им даљи успех у раду. Том приликом нагласио је да има још добрих резултата, али да за многе од њих још нису стигле званичне потврде. Директор је ученицима уручио књиге и честитао је и ученику генерације Дуњи Арсић из VIII2. Награђени су ученици који су показали изузетне резултате на окружном такмичењу и следећим такмичарским нивоима.

Међународно признање

Драган Боговић, бивши ученик VIII2, 2003 године добија диплому и медаљу за освојено прво место на ликовном конкурс међународног карактера „Олимпијске игре 2004. године“. Ликовне радове ученика школе послала је у Грчку њихов професор ликовног Мирјана Чакан почетком 2002. године. Ученик је награђен и књигом у својој школи. Сигурни смо да ће Боговић имати још значајних признања.

Савезно такмичење

Разговарали смо са Аном Његомир, сада ученицом VII2, која је у 6. разреду освојила 3. место на Савезном такмичењу из физике (наставница Катица Пришић) и 4. место на Савезном такмичењу из математике (наставник Сладоје Илија).

У оквиру припрема за Савезно такмичење из математике Ана је боравила пет дана на Старој планини са мамом. Тамо је ученица присуствовала предавањима и вежбама које су држали професори факултета и школе.

Месец дана након припрема одржала су се Савезна такмичења – прво из математике у Будви и после недељу дана из физике у Бечићима. Боравила је једанаест дана у Црној Гори. На такмичењу и из математике и из физике било је по пет задатака. Такмичења су трајала по два сата.

Када је почела да решава задатке из математике, осећала је трему, која је касније нестала. Касније, добивши резултате такмичења, обрадовала се, али не у потпуности, јер је очекивала више. Из физике јој је било лакше јер је била опуштенија. Иначе из физике су јој грешком превидели 23 бода која су јој додали пошто се жалила.

И на припремама и на такмичењима упознала је много вршњака из различитих крајева Србије и Црне Горе са којима и данас одржава контакте. Осим тога нагласила је да јој је било јако драго што је за само неколико месеци упознала велики део СЦГ. Од свих такмичења на која је ишла, најтеже јој је било окружно такмичење из математике. Ана је у разговору поменула и Републичко такмичење из физике које је било у Шапцу. Тамо јој је било лакше чак и од општинског такмичења.

Осим што је ишла на такмичења, њено име је много пута помињано на корицама „Математичког листа“. Ана нам је открила још да веће интересовање за математику показује од 3. разреда када је на једном (Архимедесовом) конкурс из математике освојила књигу као најмлађи учесник.

За такмичење из математике у 6. разреду спремала се до самог Савезног такмичења, али за физику имала је само недељу дана активне припреме. Ипак, урадила је много: 3. место из физике и 4. из математике.

Ани Његомир честитамо на овим изузетним резултатима и желимо јој све најбоље у даљем раду. Обрадовала нас је све у школи и били смо поносни због њеног успеха.

Честитке упућујемо и оним ученицима наше школе који су из физике и математике на окружном такмичењу остварили запажене резултате: Зечевић Марку VII1 и Аџић Горану VII4 – 3. место из физике; Соро Оливери VIII2 и Ристић Бојани – 1. место из математике; Трујић Милошу V4 и Тишма Невени V1 2. место из математике.

Дуња Пушин и Исидора Сијанић из VIII3

Чланови фото-видео секције - VIII разреда са наставником Стеваном Секулићем Панетом

НЕКОЛИКО ТАКМИЧЕЊА

Прошле школске године учествовао сам на неколико такмичења. А све је почело када је наша учитељица питала ко жели да иде на математичку секцију. Пријавио сам се зато што ми је математика занимљива и што ми је то омиљени предмет. Математичку секцију водила је учитељица Снежана Недељковић. На сваком часу радили смо све више. Једног дана учитељица нам је саопштила да ће се ускоро одржати школско такмичење. На дан такмичења имали смо велику трему и стално смо размишљали о томе какви ће задаци бити. Поделили су нас у две учионице, дали нам задатке и ја сам урадио како сам знао. После такмичења причали смо како је ко урадио и чекали резултате такмичења. Када су објављени резултати, сазнао сам да сам прошао за општинско такмичење и одмах су почеле озбиљне припреме.

Општинско такмичење одржано је на Клиси у ОШ „Душан Радовић“. На овом такмичењу задаци су били тежи него на школском. Када сам завршио са радом, нашао сам се са друговима са којима сам причао о задацима. Код куће смо чекали да учитељица јави какви су резултати. Када ме је учитељица назвала, саопштила ми је да сам освојио шездесет и један бод. Био сам пресећан јер сам се пласирао за окружно такмичење и једино ме је растузило што неки моји другови неће ићи даље. Сада смо моја другарица Невена из IV1 и ја наставили са припремама за окружно такмичење. Оно је требало да буде одржано недељу дана пре мог одласка на Дивчибаре у школу у природу, али је отказано за недељу када је требало да будем на Дивчибарима. То ме је јако узнемирило јер сам желео да идем на такмичење, али и да идем у школу у природи – на Дивчибаре. Срећом, моји родитељи и моја учитељица су се договорили тако да не пропустим ни једно ни друго. Отпутовао сам са другарима на Дивчибаре, а сутрадан су моји родитељи дошли по мене и вратили ме кући да би наредно јутро отишао на такмичење. Окружно такмичење одржало се у ОШ „Јован Поповић“, два сата рада брзо су ми прошла, а задаци су били тежи у односу на претходна такмичења. При повратку на Дивчибаре, разговарао сам са родитељима о задацима. Тамо сам сазнао да сам на окружном такмичењу освојио 80 бодова и да сам тако заузео друго место. Био сам више него пресећан. Сви су славили са мном: моји другови, учитељица, родитељи. Друго место на окружном такмичењу заузела је и моја другарица Невена Тишма из тада IV1.

Последње такмичење у прошлој школској години био је Архимедисов турнир Србије у Београду где сам ишао са групом наших ученика и наставницима математике Слађаном Петовић Пејчић. Овде су задаци били знатно тежи него на претходним такмичењима. После такмичења отишли смо у Музеј хлеба и на Обедску бару. На резултате такмичења смо чекали, али вредело је јер је наша школска екипа, у којој сам био и ја, освојила треће место. Био сам веома срећан.

Једва чекам да и ове школске године почнем са припремама и такмичењима из математике.

Милош Трујић V4

ТОЛЕРАНЦИЈА

Никола Ђулибрк, сада већ бивши ученик VIII 3 разреда 10. V 2003. добио је Диплому за освојену III награду из области уметничке фотографије на конкурс за најбоља остварења из свих области уметничког креативног и изражавања на тему Толеранција. Диплому му је доделио Регионални центар за таленте у Сремским Карловцима Републике Србије. Ученик је иначе био члан фото-видео секције у ОШ „Коста Трифковић“ чији је руководилац наставник техничког образовања Стеван Секулић. Никола Ђулибрк је за свој успех награђен у Школи књигом и добио је диплому ОШ „Коста Трифковић“ за техничко образовање за изузетан успех из овог предмета у току школовања. Ученику честитамо на значајном успеху.

КРОС

Крајем марта 2003. одржано је се РТС-ов крос кроз Србију. Организатор је био РТС, а генерални покровитељ Министарство просвете и спорта Републике Србије.

У Новом Саду крос се, по обичају, одржавао у Лиманском парку. Када сам стигао, стаза је већ била обележена и деца су већ почела да пристижу. Били смо подељени у више група по годиштима. Ја сам трачао 500 метара. Иако баш не волим дугачке трке, било ми је драго што учествујем. На старту било је мало гурања, али сам после стотинак метара успео да се пробijем на прво место и до краја сам ту и остао. Био сам веома радостан због тога јер сам доказао да мој рад и тренинг нису били узалудни. Атлетика тренирам већ пету годину и доста времена проводим на стадиону.

Атлетика је за мене најлепши спорт, тражи пуно одрицања, али пуно и даје. Волео бих да се што више деце одлучи за овај спорт, који је базичан и који отвара врата свих других спортова.

Бојан Јовановић VII3

ДА ЛИ ЈЕ ПРИРОДА ЈОШ ТОЛЕРАНТНА ПРЕМА НАМА

За време часа фото секције, наставник техничког обавестио нас је о конкурс на тему толеранција: толеранције између људи; толеранција између људи и животиња и (не)толеранције људи према природи. Определила сам се за последњу тему.

Човек често одлаже смеће где стигне, а при томе не размишља када ће оно иструнути. Тако настају дивља сметлишта а често и дивље депоније. Дивља сметлишта се често налазе у природи, тамо где би без њих било више простора за биљке и животиње. Једно такво сметлиште се налази и у Сремској Каменици, недалеко од викенд насеља, поред потока који се улива у Дунав. Када се приђе и изблиза погледа овај поток, може се видети страхан приказ. Дуж целог потока су разбацане најлонске кесе, разна друга амбалажа, као и свакакви потрошени употребни предмети. Ова сметлишта су полуга-трпана, на све стране вире делови одбачених предмета, тако да је слика заиста поражавајућа. Најгоре од свега, што ови предмети неће иструнути у догледно време. Распадање пластике траје и до петсто година. Ако се нешто не предузме, ситуација ће бити још гора. Природа нам то сигурно не може опростити.

Одлучила сам да овај нееколошки приказ фотографишем и добијене фотографије пријавим за конкурс. Помислила сам да ће на конкурс фотографије објављене под називом ЕКО 021 привући пажњу многих наших суграђана и да ће то некога навести да нешто предузме.

После неколико недеља, наставник техничког ми је рекао да сам освојила IV место на Републичком такмичењу из фотографије на тему толеранције.

Уместо награде на Републичком такмичењу, више бих волела да је Нови Сад, заједно са свим приградским насељима, много чистији.

Милиша Мишковић VI2, сага VII2

„ЛИГА БУДУЋИХ ШАМПИОНА”

Већ неколико година одржава се такмичење под називом „Лига будућих шампиона”, под покровитељством Синалка. Такмичење у фудбалу, кошарци, одбојци и рукомету ове године одржано је 3. и 4. V 2003. на планини Рудник, наомак Чачка.

Наша школа је на Руднику имала представнике у кошарци. На такмичењу је било четири екипе из целе Србије. Поред наше школе учествовале су екипе основних школа из Београда, Крагујевца и Вршца. У првој полуфиналној утакмици наша школа је играла против вршњака из Београда. Иако нисмо почели баш најбоље, како се ближио крај утакмице, играли смо све боље и на крају заслужено славили са десет поена предности.

Четвртог маја наша школа се у финалу састала са екипом основне школе из Вршца. За разлику од прве утакмице финале смо добро почели и у прве две четвртине заслужено водили. Међутим, у наставку меча дошло је до пада концентрације код носиоца наше игре, а Вршчани су то добро искористили и на крају славили са једанаест поена предности.

Важно је напоменути да екипу основне школе из Вршца сачињавају играчи кошаркашког клуба Хемофарм, који су на клубском првенству Војводине освојили прво место.

После финала екипама и појединцима уручене су медаље и друге награде. Цело такмичење медијски је пропратио СОС канал.

Душан Кнежевић, бивши ученик VIII1

ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ БИОЛОГИЈЕ

Крајем првог полугодишта VII разреда професорка биологије Сузана Спасојевић споменула је такмичење из биологије, што нам се учинило интересантним. Пријавила смо се за школско такмичење као и неколико ученика из других одељења. Имале смо најбоље резултате од ученика 7. раз. као и Кристина Драшкић, тада VII3 и Тијана Радовић, тада VII2. Пласирале смо се на општинско такмичење.

Већ почетком другог полугодишта почели смо са вредним радом. Често смо се састајали са наставницом која нас је учила новим појмовима и указивала на питања која би се могла наћи на тесту, и заиста нас добро спремила, што се показало и на самом општинском такмичењу у Ветернику.

Од нас четири пласман на окружно такмичење остварила Кристина Драшкић и нас две. Наставила смо са још напорнијим радом да бисмо постигле добар успех на окружном такмичењу које се одржало у ОШ „Жарко Зрењанин” у Новом Саду. Све три смо освојиле задовољавајуће друго место, а само једна од нас, Ведрана Калофер, пласирала се на Републичко такмичење, које се одржало у Краљеву. Ведрана је наставила са припремама и учествовала је на Републичком такмичењу.

Иако је било веома напорно, ово нам је било лепо искуство. Стекле смо много знања и заиста се лепо провеле.

Ведрана Калофер и Сјаиша Буџарски VIII4

НА ЕКСКУРЗИЈИ

У суботу, последњег дана маја 2003. ми, ученици VI разреда, кренули смо на дводневну екскурзију. Сви смо морали да устанемо рано, па смо у почетку били поспани. Међутим, то није дуго трајало и ускоро смо у аутобусу почели да причамо и да се шетамо.

Прво смо обишли манастир Манасију, задужбину деспота Стефана Лазаревића. Манастир је обавијен високим и јаким зидинама. Већина ученика је већ ту купила бројанице. Задивљени лепотом манастира, вратили смо се у аутобус. Било нам је жао што нисмо дуже остали. Затим стигосмо и до Ресавске пећине. Морали смо да обучемо дуксеве јер је у пећини хладно. Упозорили су нас да не дирамо пећински накит. Пажљиво смо ходали по влажном и клизавом тлу и дивили се лепоти уметничких дела које је начинила природа. Касније стигосмо у манастир Раваницу, задужбину кнеза Лазара, где се налазе и његове мошти. Пажљиво смо све обилазили и одмарали се, али кратко, у миру манастира.

Сместили смо се у Хотелу „Плана” у Великој Плани. После свих наших припрема и вечере вече смо провели у дискотеци хотела. Ујутру смо наставили са путем. Стигосмо у Радовањски луг где смо видели цркву посвећену Карађорђу и где смо сазнали више о вођи Првог српског устанка. Пре ручка стигосмо и до манастира Покајница!

Наше последње одређиште био је Оплепац. Посетили смо Карађорђевог конак, Маузолеј Карађорђевића, који је други по величини мозаички маузолеј на свету... Сви смо били импресионирани оним што смо видели.

Екскурзију ћемо памтити по дружењу и по ономе што смо видели и сазнали. Заиста нам је било лепо.

Ивана Жиџри VII4

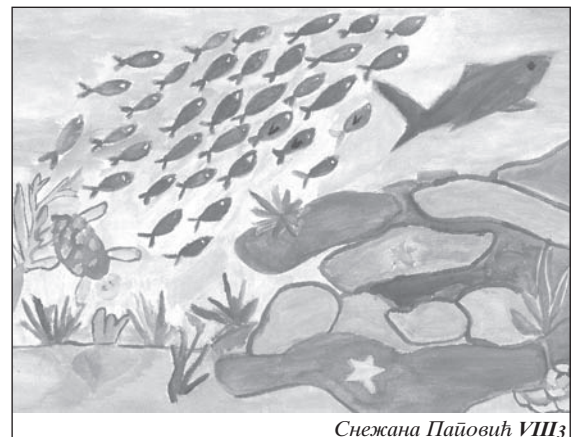
ТАКМИЧЕЊЕ ИЗ ИСТОРИЈЕ

„Ах, најзад је дошао тај дан!” ускликнули смо сви у глас, весело и нестрпљиво, али ипак нисмо могли сакрити уплашена лица која су упућивала на трему и неизвесност која је међу нама владала.

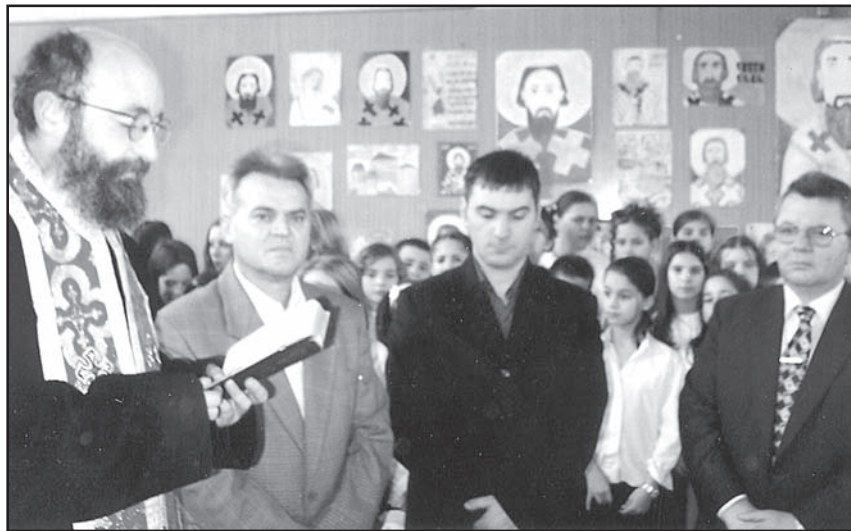
Општинско такмичење одржало се у холу ОШ „Борђе Натошевић”. Било нас је петоро из петог разреда заједно са нашим наставником Драганом Бенић, али ту су били и ученици из неких других разреда наше школе, нпр. ученици шестог разреда са својом наставницом Николином Чавић... Тест на такмичењу није био тежак, па смо убрзо сви завршили. Напокон су стигли резултати: Помак Пајазит – 5. место, Санадровић Александра – 4. место, Теодора Пантић из VI разреда 2. место... А ја, Јелена Франић – 1. место.

Окружно такмичење из историје одржано је у ОШ „Прва војвођанска бригада”. И на овом такмичењу изашла сам брзо – за неких петнаест минута. Резултате такмичења јавила нам је наставница, која ми је честитала рекавши да сам освојила прво место, а Помак Пајазит треће. Ученица Теодора Пантић из VI разреда освојила је треће место. Ја сам била пресрећна.

Јелена Франић из сага VI4

Снежана Пајковић VIII3

ПРОСЛАВА

Дана 27. 1 2003. у ОШ „Коста Трифковић” свечано је обележен Дан Светог Саве. Почетак прославе означио је кратак поздравни говор директора школе професора Милана Спасојевића. У уметничком програму „Ускликнимо с љубављу Светитељу Сави!” учествовала је драмско-рецитаторска секција чији је руководилац Мирјана Аћимов осмислила свечаност; оркестар школе под руководством наставнице Тање Трудић; хор школе, руководилац професор Мирјана Бошковић; за естетско уређење школе побринула се професор Мирјана Чакан, а за бележење свих догађаја Стеван Секулић Цане (фото-видео секција).

После извођења песме „Оче наш” на црквено-словенском (1. и 2. разред веронауке), господин свештеник освештао је славски колач и кољиво што је било посебно свечано. Драмско-рецитаторска секција представила се добром одабраним текстовима о школи, Светом Сави, просветитељству. Њихово казивање повезивали су оркестар (Менует од Х. Пурцела, Серенада од Ј. Хаудн, менует бр. 2 од Леополда Моцарт) и хор школе, односно хор и оркестар који је пратио хор (Свети Сава од Валерије Гајић и Светосавска химна од Корнелија Станковића). Ученица Софија Лаушев из 14 својим рецитовањем привукла је пажњу свих присутних. На крају приредбе господин свештеник пожелео је свима срећну Школску славу. Ученици програма примили су честитке за успешно и занимљиво изведен програм. Родитељи су честитали деци и наставницима.

А. Карановић, И. Кажих Н. Кипић, С. Ђорђевић из V2

Слике са путовања

Зима је била дуга и хладна, тако да смо пролеће једва дочекали. Дошло је изненада, тако да је јутарњу измаглицу и сив дан, заменило сунце и плаво небо.

Мој тата је морао да путује на конгрес, али није хтео да ми каже куда. Изненађење је било то, што ме је питао да ли хоћу да идем са њим. Пристала сам. Знала сам да је далеко да ћу се добро провести.

Убрзо су градску гужву и нервозне возаче заменила непрегледна поља. Поглед се пружао у недоглед. Тек пробуђена земља одавала је утисак мира и лакоће.

Малобројни ратари хитали су ка својим њивама. Осећала сам се слободно у тој непрегледној равници.

Прошли смо Београд, равнице су уступиле место брежуљцима. Благе, питоме косине са пуно винограда и малих башта. Дрвеће тек пупи, сунце се помања, тама – па светлост. Видело се да је зима оставила трагове.

Речице журно су нас пратиле, мало сусузале, мало пресецале наш пут. Камене им је правило препреке, па су се пениле, буниле и мењале ток, пробијајући се весело даље.

Што смо ишли даље, питоме брежуљке, све чешће замењивале су оштре стене. Пут је постао ужи, а река све бржа. Постало је хладније, а тек покоји сунчев зрак се пробијало кроз густу шуму јела и борови. Површина великог језера је била мирна и кристално чиста. Огромне јеле стајале су као војници чувајући то дивно језеро. Била сам одушевљена природом. После десетак километара, високе планине заменили су пропланци, зелена трава и мноштво маслачака чинили су предео нестварним. Краве су лењо пасле, а мноштво деце са школским ташнама враћало се из школе. Задиркивали су се, гуркали и безбрижно причали. Расли су на чистом ваздуху и сунцу које је сијало само за њих.

Србија је дивна, са мноштвом различитих предела. Све што је природа могла да прикаже у својој снази, ту је и показала. А ми бисмо то морали сачувати дса би и наша деца уживала као и ми.

Марина Ђураџин VII2

„Са нама нема зиме”

Дана 27.01.2003. год. у просторијама Новосадске топлане проглашене су и додељене награде ученицима који су учествовали на конкурс „Са нама нема зиме” који је организовала Новосадска топлана. На овом конкурс учествовале су основне школе са територије нашег града и околине.

Тога дана додељено је пет награда и око десетак плакета. Ликовни радови ученика наше школе били су изузетно запажени а и по заслуги и награђени.

Дуњерски Марија V1 освојила је четврто место на овом конкурс. Нашим ученицима додељене су и плакете и то: Александри Јовановић, Душанки Франић и Јовани Пантовић из VII3, затим Марији Ничић VI1, Јелени Вукичевић и Криж Игору VI4, Весни Матковић VI2.

Њихови радови, као и радови других ученика, могли су се видети у просторијама Новосадске топлане.

Хвала овим ученицима и њиховој наставници ликовног Мирјани Чакан што су нас обрадовали на почетку другог полугодишта.

Јована Јосиповић, бивши ученик VIII2

Човек је усамљен међу људима

„Човек је усамљен међу људима”. Неразумљиво, зар не? Како човек може бити усамљен ако су око њега људи? А да ли су му они пријатељи?

Човек окружен људима не може бити сам, али усамљен може. Човек је усамљен када нема пријатеља, кад га нико не разуме, не воли. Човек је без пријатеља као цвет без корена? А може ли цвет без корена? Не, он га учвршћује, пружа му ослонац и не да опаком ветровима да га истргну. Може ли онда човек без пријатеља? Корен цвету пружа храну и воду, а пријатељ пријатељу разумевање, љубав. Да ли ми можемо очекивати љубав и разумевање ако је ми не пружимо? Ако ми не волимо, можемо ли бити вољени? Пријатеља је лако стећи, али очувати... то је заиста тешко, али је могуће. Онолико колико пружимо пријатељу, толико треба и да очекујемо. Самоћа и усамљеност су две различите ствари. Самоћа је свима нама понекад потребна, али усамљеност не.

Усамљеност је једна врста болести и усамљени људи су болесни људи и треба им помоћи, излечити их. Да сви имамо пријатеље, да волимо и будемо вољени.

Марко Лујић VIII2

Дан заљубљених

Петрнаести фебруар је дан када (у тајности) некоме изјављујемо љубав. Тог дана у ходнику школе поставља се сандуче где можемо убацивати своја љубавна писма и поруке.

Од тренутка када је сандуче постављено, у школи је настала читава пометња. У мом разреду тога дана наставници нису могли држати наставу јер су ученици сваки час улазили и доносили нам љубавна писма. Сви су били узбуђени, па због тога нису ни слушали шта наставници причају. Тај дан је за ученике био права радост. Ученици у мом разреду су се тог дана такмичили у броју писама која су добили. На Дан заљубљених чак и најстидљивије особе показују своју срећу и заљубљеност.

Надам се да ће Дан заљубљених бити памћен по срећним осмесима.

Добриловић Маја VI4, сага VII4

Коначно кад је zgodна школа, ту је телевизија

Ето, ту је оно слатко узбуђење. И тај час је дошао. А ми, као опшени чаробним напитком. Иза тога се крије трема, која вреба сваки могући тренутак да нам нешто лепо претвори у ноћну мору. Одрасли кажу да је то нормално, али наравно у умереним количинама. Бар тако причају. Јао, нашој школи се приближава телевизија. Одувек смо желели да будемо на њој, а сада као да желимо да побегнемо и одлетимо негде. Нажалост, то није могуће. Доста приче! Хајдемо и закорачимо у свет онога што нам је сада било непознато.

Осврћемо се по учионици са збуњеним погледом. Ништа није исто као на обичном часу српског језика. Свуда су камере, непознати људи, а појављују се и трагови страха. Одједном седам за столове, добијам задатке, које смо претходних дана анализирали. Шта је сад? Осећамо се другачије. Наравно све је nestало. Поново смо она весела и безбрижна дечица. Око нас су књиге, бојице, маказе, речници. Они нам помажу при раду о лирској и епској поезији. Једна група је смишљала песму, занимљиву и лепу, док је друга увежбавала друге песме, наравно за певање. Они који воле биљке у песмама, имали су своју групу, а љубитељи Сунца, Месеца и звезда своју. На крају остаје група која се бринула да нам дочара разлике епских и лирских песама. Све у свему, када сумирамо резултате, сви су били срећни и задовољни, а поред тога се и лепо забављали. Надам се да је и нашој наставници са којом смо радили, професорки Марији Делић, било занимљиво.

Ово је било једно ново и лепо искуство које је требало доживети својим очима. Једног дана ћемо својим потомцима причати о томе и сећати се свих лепих успомена са тог часа. Јесте једног, али вредног, заиста вредног. Можда се ово више неће поновити, али ће сигурно остати у нашим срцима до краја живота, као једна неизбрисива порука.

Бојана Ристић, V3, шк. 2002/03.

Моји успеси у прошлој школској години

Већ четири године тренирам атлетику. Уз много рада и зноја може се нешто и постићи... Редовно идем на тренинге, полако напредујем. Ипак, чак и четири године је мало да се савладају веома компликоване методе и технике „краљиче спорта“.

Током прошле године било је неколико такмичења, а моји резултати су следећи:

Септембра месеца 2002. одржано је атлетско такмичење основних школа на нивоу општине. Било је доста такмичара што показује колико је овај спорт популаран. Заузео сам прво место у спрингу на 60м, са великих једну секунду предности испред другопласираног.

Крагујевац - 28. септембар 2002. - Првенство Југославије. Узбуђени смо били сви пред ово велико такмичење. И уследио је велики успех: по први пут добијам „праву“ златну медаљу - наша штафета 4 x 60 м је најбржа. Велико је задовољство и понос...

У јулу месецу ове године уследило је оно за шта смо се сви вредно припремали и чему смо се унапред радовали: Међународно такмичење у Немачкој и Холандији. Поред домаћина и нас, учествовали су још и такмичари из Мађарске и Пољске. Одржана су и два велика митинга у атлетици, нас, младих атлетичара. Првог дана у Дортмунду, заузео сам 4. место на 80м, 6. место у скоку у даљ. У Холандији, у Ајндховену, упркос много лошијем физичком стању због умора, заузео сам иста места. Оба пута успео сам да оборим личне рекорде.

Сада се спремам за нова такмичења. Очекујемо првенство Србије... Редовно тренирам... Надам се да ћу постићи добре резултате и једва чекам нова такмичења.

Мијајл Кусџуџић VIII3

Митровац на Тари

Први пут сам била на Митровцу на Тари. Тамо сам отишла са учитељицом и својим другарима у другом разреду. Путовали смо шест сати и из аутобуса гледали смо природу. Када смо стигли на Тару, очарала ме је прелепа природа. Удисала сам свеж ваздух и није ми сметало што је падала киша. Ишли смо у обилазак Тепих ливаде, шетали Козјом стеном, гледали ловачку чеку, ишли у обилазак ловачке куће и гледали расадник Паничићевих оморика.

Било ми је јако лепо јер дружила сам се са својим другарима, а увече смо ишли у дискотеку. Брзо се завршила школа у природи. Када сам се вратила кући, причала сам мами и тати о свему. Донела сам сувенир да ме подсећа на Тару.

Јелена Симић III2

БАЧКИ ПАРЛАМЕНТ

22. V 2003. године одржан је први састанак Бачког парламента. Европска Унија финансирала је семинаре за наше наставнике на којима је тема била подстицање ученика да самостално воде бачки парламент и слично. Састанку су присуствовали ученици V, VI, VII и VIII (садашњег) разреда. Тема састанка била је „За и против школе“. Дебату на ову тему водили су одабрани ученици садашњег VII разреда. Ток састанка забележен је камером учесника фото-видео секције. Дебата је била занимљива. Сви присутни могли су да поставе питање и на завршетку било је више оних који су били против школе, али не против постојања школе, већ против начина и услова школовања. Сви су се сложили да су школовању потребне промене.

Циљ бачког парламента је да његови састанци буду чешћи и посећенији. Оно што желимо је да постигнемо добру комуникацију са осталим ученицима. И млађи ученици би требало да се активирају, јер по новом закону о просвети председнику Бачког парламента биће дозвољено да присуствује одељенским седницама и Наставничком већу.

На крају молим све наставнике и директоре да више сарађују са Бачким парламентом, да нам омогуће празну учионицу биологије на неких сат времена и начин на који бисмо могли да обавестимо ученике о датуму састанка (разглас, књига обавештења или...).

Надам се да ће се на позив одазвати и наставници и ученици и да ће и следећи састанци протећи динамично и занимљиво, као што је био и наш први састанак. Напомињемо и то да нам је господин Зоран Костић у име Европске Уније уручио фото апарат како бисмо све занимљивости са наших састанака забележили.

Теогора Арцић VIII1

Шах, шк. 2002/03.

У нашој школи је млади шахиста који је увек спреман за нова такмичења и изазове. Његово име је Бранислав Шекуларец, има осам година, ученик је II4 код учитељице Драгана Пањковић. Замолили смо Бранислава да нам исприча нешто о својим искуствима.

Браниславе, колико дуго времена проводиш играјући шах?

– Шах активно играм шест месеци у клубу „Промоција“. Тренинге имам четвртом, суботом и недељом.

Да ли ти то представља напор?

– Не, јер кад нешто волиш, ништа није тешко и сва жртвовања нису узалуд.

Како проводиш време са својим тренером?

– Тренер ме учи да будем сконцентрисан, посвећен шаху и да се трудим.

Објашњава ми значај фигура, како се даје мат и проводи доста времена играјући са мном.

Можеш ли нам рећи нешто о турнирима и освојеним местима?

– Први турнир је био у Суботици. То је било првенство Војводине. Освојио сам 7. место (дечаци до 10 година). Пласман на првенство СЦГ. Нисам имао трему. Највише ме је изненадило то што је било пуно младих учесника мог узраста јер ја волим да се дружим. Проблем је настао у мени због тога што никог нисам познавао, али је то убрзо било решено јер су деца почела сама да ми прилазе. У почетку сам губио, а касније побеђивао. Сваки потез ми је дао подстрек да више вежбам. Други турнир организовао се у Обровцу, где је учествовао већи број такмичара и самим тим је конкуренција била већа, а моје узбуђење је расло. Освојио сам 19. место и као награду добио сам књигу. Био сам задовољан јер волим да читам. Трећи турнир одржао се у Бањи Ковиљачи. Делио сам седмо место са још једним такмичарем.

Када знаш да је право време за шах-мат или неки други потез?

– Пуно размишљам и једноставно ми се јави осећај да тог тренутка направим одређен потез. Такмичим се за категорије, а мој омиљени потез је „Д 4“.

Када ти се јавила идеја да играш шах?

– Шах сам играо са татом још док сам био мали. Често га побеђујем мада понекад и изгубим.

Оставимо шах по страни. Који предмет највише волиш?

– Математику, мада је сваки занимљив на свој начин.

Какав си ђак?

– Скроз одличан.

Шта радиш у слободно време?

– Идем на часове енглеског језика и играм игре на компјутеру.

Желим ти пуно среће и успеха.

Јелена Глумац, VIII1 (бивши)

Бојана Петровић V4

МОЈИ ПОГЛЕДИ НА ТОЛЕРАНЦИЈУ

Посматрам људе како пролазе поред мене, све брже и брже и покушавам бар на тренутак да сагледам њихов свет и да их пажљиво чујем јер је то можда последња прилика да упознам живот другачији од мога и права за која се тај живот бори.

Не слажу нам се сва мишљења, немамо исте хирове, идеје, нисмо исто васпитани, не свиђа ми се њен или његов однос према другима и према себи као личности. Волимо различите ствари, мислим да немају укуса, различити су нам ставови, али и даље имамо исти пријатељски однос, наспрот нашим разликама.

Сви смо ми људи, од крви и меса, рођени на истом свету, непотпуно савршеном, али нашем једином дому, који нас спаја и даје нам разлог да будемо јединствени. Не треба да дозволимо да јабука раздора падне међу нас, било би лепше да нас велика и пријатељска рука зближи, да нам да слику и суочи нас са истином да смо сви исти, ма каква нам убеђења била, били сиромашни или богати, млади или стари, образовани и талентовани. Та рука и данас спаја милионе људи и она је управо „Толеранција“.

Сам појам толеранције и значење које носи, огромно је и не можемо је објаснити и описати на једном листу хартије, јер њени корени почињу од прве цивилизације.

Толеранција је као голубица која се вине пут плавог неба и лети и лети док је не савлада умор.

Тако је и код људи, што су толерантнији једни према другима, то су богатији духом, имају већу слободу схватања, а самим тим и шири су им и лепши погледи на свет који их окружује. Па можемо онда заједно да летимо небеским сводом и уживамо у миру и слободи, без страха и сумњи да ће нас неко у томе спутавати.

Она нам говори да не смемо да будемо строги и сурови према људима са којима не делимо иста мишљења, или према онима који упражњавају неке своје навике које ми сматрамо сулудим и бескорисним.

Треба да будемо попустљивији док посматрамо и слушамо неку особу, јер не можемо судити другом, пошто ни себе и своје мане нисмо добро сагледали.

Ако Вам не прија неспретност неке особе, знајте да ни Ви нисте савршени и да можда и Ваше присуство није мило баш сваком.

Морамо бити толерантни, јер је то једини начин да наш заједнички свет опстане. Али заправо, шта је то толеранција? Питање није нимало

МОЈА ВИЗИЈА БУДУЋНОСТИ

Будућност је испред мене, пространа као свемир. У мојим тинејџерским годинама, чини ми се далека и недостижна. Међутим дани се смањују брзином светлости и преко ноћи, будућност постаје садашњост.

Визија будућности осликава се у мојој машти као лик у огледалу. Маштам о томе да ће у будућности основне вредности бити љубав и одговорност према свему што нас окружује. Верујем да људи више неће бити отуђени и да неће пробовати својим навикама. Пронаћи ће смисао и циљ у животу тако што ће научити да воле и што ће се бавити послом који ће их испуњавати и чинити срећним. Ред, љубав и пријатељство ће постати основне вредности неопходне за живот човека на Земљи.

Пошто је љубав основ за срећу, људи ће научити да је негују стрпљиво и полако. Љубав подразумева узимање и давање. Зато ће људи постати мање себични и спремни да више дају, а то ће им се вратити још снажнијом љубављу.

Надам се животу без умишљених и себичних људи. Дубоко сам уверена да ће човек у себи пронаћи снагу која ће нашу Планету водити путем љубави и одговорности. И сама трагам за том снагом како бих допринела срећи свих људи.

Маша Вукобрајћ VIII₂

УМЕТНОСТ РЕЧИ

Школска 2002/03. чланови литерарне секције под руководством професорке Љиљане Лабус учествовали су са својим радовима на многим конкурсима. Резултати њиховог учешћа су од изузетног значаја јер указују на интересовања ученика, њихову упорност, њихов таленат.

Обрадовала нас је Франић Јелена, сада ученица VI₄ која је добила Специјалну диплому за рад са темом Моји погледи на толеранцију. Конкурс је организовао Регионални центар за младе таленте, Сремски Карловци што указује на озбиљност захтева.

Извршни одбор Скупштине Града Новог Сада, Одбор за борбу против наркоманије и осталих болести зависности Града Новог Сада у циљу превенције наркоманија и осталих болести зависности расписао је наградни конкурс из области културно-уметничког стваралаштва. На конкурс су се одазвали и наши ученици, чланови литерарне секције и освојили значајне награде и то: Милица Комар, сада VIII₁ прву награду, Маша Вукобрајћ, сада VIII₂ другу награду и Милан Белић, сада VIII₁ трећу награду.

Честитамо ученицима и њиховој професорки Љиљани Лабус.

лако. Сви ми је доживљавамо на други начин.

Једни мисле да је толерантност обична фарса, заблуда за наивне људе. Док други сматрају да је сваком човеку она управо потребна, али не само да би веровао да она заиста постоји, већ и да би се понашао како доликује једној толерантној особи.

И ја имам једно такво мишљење. За мене је толеранција узајамно поштовање особа различитих схватања. Ја поштујем тебе и не стајем на пут твојим правима и залагањима и ти поштуј мене и моја права и залагања.

Када би се сви овако признавали, све би било усклађено и уравнотежено и толеранција би предводила успешније човечанство, човечанство без ратова и брига. Хармонија би међу свима била.

Јелена Франић VI₄

Весна Новаковић VIII₄

Школска лига

ДИВЧИБАРЕ

Једне сунчане суботе двадесет петоро ђака из нашег одељења, IV1 жељно је ишчекивало аутобус. Тог јунског јутра кренули смо са учитељицом Надом Шушак на Дивчибаре, излетиште на обронцима планине Маљен.

Сместили смо се у хотелу Пепа. Сви смо носили велике и тешке кофере и торбе, али нам то није било тешко јер смо знали да ћемо се лепо провести. Сутрадан смо упознали и водича Ацу. Иако је преподне падала киша, после подне смо провели у обиласку манастира Св. Пантелејмона. Када смо се вратили у хотел, вечерали смо на брзину јер само нестрпљиво чекали да видимо дискотеку. Те вечери смо много играли. Следећег јутра били смо на планинском врху Голубовац, а наредних дана одлазили смо и на друге планинске врхове. Један од њих био је Црни Врх, највиши врх на Дивчибарима, са којег се пружао величанствен поглед. У предању између шетњи, такмичили смо се. Играли смо: између две вагте, фудбал, штафетне играче. Сваке вечери имали смо другачији програм. Прве вечери било је упознавање, друге маскенбал, треће „шиз-фриз“, па разни квизови и на крају додела диплома.

Када је дошао дан за повратак, били смо веома тужни што напуштамо Дивчибаре. Ова екскурзија ће нам заувек остати у сећању јер је била најлепша, али и последња екскурзија са нашом учитељицом Надом Шушак.

Зорана Клашић, Биљана Маричић, Соња Плајишица из сага V1

На екскурзији

Дошао је и тај дан, који смо дуго ишчекивали. Ујутро сам рано устала и почела да се спремам. Отишла сам пред школу, где се чуо жагор раздрагане и многобројне деце. Сви су били из петог разреда. Једва смо чекали да кренемо. Аутобус полази. Тао свима!

Пуно приче, музике и игре су карактеристичне за екскурзије. Смех се чуо дуж целог аутобуса. У њему је био V1 и V3. Заједно смо се лепо дружили. Прва станица нам је био Зрењанин са сасвојим дивним Народним музејом. Разгледање је било интересантно и свако је понешто научио. Михајло Пупин је наш познати научник, па нас пут води до Идвора у којем се налази његова родна кућа и школа. То је мало место, али веома лепо. У Пупиновој школи смо видели његове проналаске, а у кући начин на који је живео. Када већ причамо о селу, оно је чест мотив на сликама. Једна позната сликарка је живела и радила у словачком селу Ковачица. Њено име је Сузана Халупова. Њена уметничка дела су прецизна и прекрасна. Свако ко жели или не жели да буде сликар је свакако мого лепо да се забави. Уморни од обилазака, али и гладни, стигли смо на главно одређиште – Царску Бару. После обилног ручка укрцали смо се на мали брод, који нас је возио старим коритом Бегеја. Чапље, колибри и птица гак нам се баш нису обрадовале, али смо ми били одушевљени биљним и животињским светом који смо видели. Коначно смо стигли и до Царске баре. Тамо смо чули занимљиву причу о њој. Затим смо се вратили у ресторан, тамо поиграли, а онда кренули кући. Иако јако исцрпљени, успели смо и даље да се дружимо и разонодимо.

Ово је било једно незаборавно искуство. Вероватно ће их бити још, али ће ова екскурзија бити овековечена, не само на фотографијама, него и у нашим срцима.

Бојана Ристић, VI3

ШКОЛСКА ЛИГА

Општинско такмичење у кошарци за пети и шести разред одржало се у ОШ „Јожеф Атила” на Телепу, средином јуна 2003. Овај турнир смо и ми и наш наставник Срђан Пришић са нестрпљењем чекали целе године.

Фаворити турнира су још одавно били познати и то је била екипа наше школе и ОШ „Петефи Шандор”. Ми смо одмах добро почели јер добили смо прве две утакмице и пласирали се у полуфинале. Смешило нам се финале. Сутрадан смо депласирали противнике у полуфиналу. Финале је било најтеже и ту смо дали све од себе да победимо. Наравно, труд се и исплатио. Дуго смо славили и прослављали ову победу. Дobili смо признање Спортске асоцијације Новог Сада и надам се да ће наша школа наставити да постиже овакве резултате.

У нашој екипи били су ученици: Никола Дроњак, Никола Гаврић, Филип Гурјанов, Владимир Бадрљица, Саша Атанасовски, Предраг Влаовић, Горан Савић, Марко Марковиновић, Александар Лучић, Александар Шођић, Никола Нинков и ја, Стефан Јевтић.

Стефан Јевтић VII3

На крају 4. разреда

Драги наши родитељи,

Отварамо приредбу коју је учитељица желела да посветимо вама, родитељима. Тражим дозволу да први пут одбијемо послушност учитељици и ову приредбу одржимо у њену част.

1992. година је била преступна, олимпијска и нажалост ратна у нашем окружењу. На срећу, те године се родило 15 дечака и 12 девојчица који су улепшали свет, а данас заједно чине IV-2 Основне школе „Коста Трифковић” у Новом Саду.

1999. године је нажалост била година бомбардовања у нашој земљи, а ових 27 малишана су баш тада морали започети своје школовање. На срећу, имали су част да постану ђаци-прваци учитељице Мире Кулашиновић.

Вешто и сналажљиво је четири године уливала у нас мир, спокојство, сигурност, ведрину, радост, безбрижност и другарство. Радо смо долазили у школу. Упорна је била да нас све научи, стрпљива док то не оствари, а њене благе и топле речи су нас још више обавезивале на учење. Научила нас је и како се школа заиста може волети.

Сада је 2003. година и завршавамо четврти разред. Срећни смо због тога и сигурни у себе. Осећамо велико међусобно другарство. Имамо само један проблем. Како прогутати сетну кнедлу растанка са учитељицом? После ње, чека нас нешто ново, другачије, неизвесно...

Учитељице, глупо нам овог тренутка звучи реч – ХВАЛА! Нећемо Вам је рећи! Учили сте нас да решимо сваки проблем, па решићемо и овај са кнедлом!

Драги моји другови, удахните снажно, насмешимо се, јер нам је било лепо с учитељицом! Учитељице, насмешите се и ви! Нећемо више бити Ваши ученици, сад постајемо Ваши пријатељи! Родитељи, насмешите се и ви, ми смо спремни за пети разред!

12. јуни 2003. године

Лука Вујновић, IV2

Дарио Божић VII2

У школској 2002/03. најбољи успех у ОШ „Коста Трифковић“ имају I3 - са средњом оценом 4,93; VI3 - са средњом оценом 4,49, најбољи међу вишим разредима

Дете је увек дете

Дете мућка својом главом
Дете управља својим сплавом.
Кад нешто не жели, каже: „Нећу!“
Кад је тужно, потражи срећу.

И лепо и тушно,
И весело и ружно,
Дете је увек дете.

Дете учи својом главом,
Дете управља својим сплавом.
Кад нешто жели, каже: „Хоћу!“
И никад не лута само ноћу.

И лепо и тужно,
И весело и ружно,
Дете је увек дете!

Оливера Савчић и Марија Секулић IV1

Вече

Ове вечери у Грчкој су тако вреле! Немогуће је заспати под оваквим околностима! Како су онда остали то успели? Не знам, и не могу више да размишљам о томе! Морам што пре да изађем из ове собе!

Тако је мрачно! Осећам да ме неко посматра, да ме неко прати. Тако се плашим! Раздаљина од пансиона до плаже је мала, а мени се чини да прелазим километре.

Одједном сам застала. Никада нисам била на плажи овако касно. Све је као на сликама! Песак ми хлади стопала, свуда је тишина. Чује се само шуштање мора. Месец је обасјао воду, и као да је начинио стазу којом тако јако желим да пођем. Заиста је прелепо! Већ су поравнали песак и једино се моји трагови виде у њему. Шта сам ја наспрам овог мора? Ништа. Ништа осим једног обичног, неприметног зрна песка. Кашу да је живот море, сада то знам. Оно може да буде тако лепо, али кад завлада вура и навале таласи, претвара се у кошмар.

И ево нас овде, сами. Ја, небо, море и моје мисли. Никада нисам оволико размишљала, ваљда није било ни потребе. Тада нисам схватала шта значи бити слободан, дивљи или питом када то пожелиш, и само свој. Баш као ово плаветнило испред мене, јер на стотине држава га могу присвајати, а оно ће увек бити само своје. Могу му давати на стотине имена, а оно ће увек имати само једно. Море.

Све сам то осетила ове вечери. Открила сам једну нову, скривену љубав у себи. Једино знам да ниједно друго вече више неће бити исто, нити оволико важно, као ово, ово вече одрастања.

Оливера Соро VIII-2

Један доживљај са распуста

Летњи распуст проводим у Црној Гори. Сваке године имам друштво. Ове године дружила сам се са Галом, Душаном, Милошем.

Душан и Милош су седми разред, а Гала и ја смо пети разред. Договорили смо се да направимо квиз за Душана и Милоша. Саставиле смо питања која нису била тешка.

Увече смо организовале квиз. Гала и ја биле смо водитељке. Душан и Милош нису знали да одговоре на многа питања. Нека од њих била су: „Где се родио Вук Стефановић Караџић?“, „Ко је написао књигу Робинсон Крузо?“ Нас две смо им се смејале што не знају одговоре на тако лака питања. На крају победио је Душан. Прва награда била је парадајз. Без обзира што је победио, Душан је био незадовољан, јер не воли да једе парадајз. Квиз је сигурно свима нама био занимљив и поучан.

Надежда Стојанов V2

Доброта моје маме

Моја мама је на изглед строга, тако мисле сви, који је не познају добро као ја. Врло често док ме грди због неке глупости коју сам направио, љутњу замени смехом, јер не може дуго да се љути на мене. Она је заправо веома нежна. Сваке ноћи док спавам, она пази да се не откријем, а када сам болестан, негује ме да што пре оздравим. Све то ми говори да ме подједнако воли и када ме грди и када ме нежно милује по глави. Знам да је моја мама добра, јер чак и када ме грди, увек ми жели најбоље.

Стефан Проданов III3

Из такмичења у такмичење

Наставник Срђан Пришић пријавио је екипу за школско такмичење у кошарци. Започели смо убрзо припреме. У екипи су били: Душан Кнежевић, Стефан Хајдуковић, Марко Ниђегић, Милош Живковић, Гордон Драшкић, Ли Ђурићин, Момир Кастратовић, Иво Дебелић, Иван Милинковић, Ненад Широки, Милош Илић, Александар Каурин.

На Општинском (у Н. Саду), Међуопштинском (у Тителу) као и на Покрајинском такмичењу (у Зрењанину) били смо први. Ишли смо из утакмице у утакмицу са доста напора, али и жеље и упорности да се пласирамо за следећи круг. Наши навијачи из школе бодрили су нас, у Зрењанин смо повели аутобусом и њих и присутни су били и директор школе М. Спасојевић и заменик директора Соро Росић.

Републичко такмичење одржало се у Нишу 31. III и 1. IV 2003. године. Ујутру смо кренули на пут ка Нишу, а истог дана имали смо утакмицу. Играли смо против екипе Крушевца и са екипом Чачка. Сутрадан играли смо против екипе Суботице и Ниша и заузели смо 6. место. У почетку мало разочарани, касније смо схватили да су то ипак значајни резултати.

*Марко Ниђегић и Душан Кнежевић
бивши VIII1*

**36-та генерација осмака
ОШ „Коста Трифковић” школске 2002/03.**

Вукова диплома

Посебне дипломе из:

VIII₁

Глумац Јелена
Драгичевић Душан
Кнежевић Душан

биологије
географије, математике
музичке културе, физичког васпитања,
техничког образовања
математике, физике
српског језика, музичке културе, ликовне
културе: Мурати Сабрина
техничког образовања: Мурати Сабрина,
Симовић Владимир

VIII₂

Арсиф Дуња
Попин Сања
Ступар Марко
Драшкић Гордон
Јосиповић Јована

хемије, математике
српског језика, музичке културе
музичке културе
хемије, физичког васпитања
музичке културе,
ликовне културе: Банђур Ивана
музичке културе: Андрејевић Душан
Техничког образовања: Јокановић
Слободан и Ђулиборк Стефан
физичког васпитања: Дебелић Иво

VIII₃

Јандрић Теодора
Владисављевић Вук
Исаковић Ива
Стефановић Теодора
Немет Жељко
Лукић Дејан

енглеског језика, биологије
енглеског језика
музичке културе
музичке културе, математике
музичке културе
српског језика, музичке културе, физике,
математике, техничког образовања
ликовне културе: Аћимић Миљана, Пастор
Албертина
музичке културе: Челебић Никола
математике: Челебић Никола
техничког образовања: Томишић Тијана,
Ђулиборк Никола
физичко васпитање: Широки Ненад
биологије: Челебић Никола

VIII₄

Бајић Горан

математике, ликовне културе, музичке
културе, техничког образовања
математике, ликовне културе
енглеског језика, ликовне културе
математике, енглеског језика, музичке
културе, техничког образовања,
информатике

Мишковић Немања
Муњћан Мила

ликовне културе, математике
српског језика, ликовне културе, музичке
културе
математике, енглеског језика, биологије,
ликовне културе, музичке културе
биологије: Петровић Маријана
ликовне културе: Ђоровић Андреа,
Петровић Маријана
музичке културе: Апт Јелена, Јурић
Драгана, Петровић Маријана, Ђоровић
Андреа
техничког образовања: Јовановић Немања
информатике: Јовановић Немања

Сомер Вишња

УЧЕНИК ГЕНЕРАЦИЈЕ

Дуња Арсиф, ученица VIII₂, ђак је генерације. Дуња је на крају осмогодишњег школовања добила Вукову диплому и посебне дипломе за хемију и математику, и похваљена је за рад у новинарској секцији.

Дуња Арсиф је током осмогодишњег школовања показала да има различита интересовања и у школским и у ваншколским активностима.

Одмерено, прецизно, истрајно успевала је да оно што ради, доведе до одговарајућег нивоа. Када Дуња „прича” о себи (за школски лист), она једноставно „каже” да је заузела 3. место на Републичком такмичењу из хемије, да је учествовала на такмичењима из математике и да је на математичком турниру у Београду на Републичком нивоу заузела осмо место, да је члан новинарске секције Школе као и оркестра Школе.

У оквиру ваншколских активности поменуће да је завршила нижу музичку школу „Јосип Славенски” (клавир, А хор школе - I награда на Републичком такмичењу у Вршцу) и да је учила енглески језик десет година. Али Дуња ће поменути и да јој је учитељица била Миомирка Ступар а одељенски старешина Стеван Секулић-Цане.

О Дуњи бисмо могли још много тога написати. Незаборавно искуство за Дуњу био је и Београдски сајам књига и учила 2002. где је са својим другом Гордоном Драшкићем и наставницом хемије Љубинком Летић учествовала у презентацији огледа из наставе хемије, који нису предвиђени наставним планом и програмом. Учествовала је ненаметљиво и у раду Школског листа „Први кораџи” – текстом, идејом, предлогом.

Пред крај школске године ученици су најчешће помињали да Дуња треба да буде ђак генерације. И она то јесте. Сада је ученик Гимназије „Исидора Секулић”, где јој желимо све најбоље.

Фотографија: Дуња са одељенским старешином

Марина Боричић VIII₄

Српски језик - такмичења

На Окружном такмичењу из српског језика школске 2002/03. од ученика наше школе најбоље резултате показале су ученице: Франић Јелена из V₄ друго место, Лиличић теодора из VI₁ друго место, Попин Сања из VIII₂ треће место и Соро Оливера из VII₂ четврто место. Ово су значајни резултати нарочито ако се има у виду да ученици петог и шестог разреда не учествују на Републичком такмичењу а њихови резултати указују да ће следећих година имати још више могућности да покажу шта знају.

Ученица Сања Попин из VIII₂ обрадовала нас је својим учешћем на Републичком такмичењу! Од почетка такмичења веровала је у себе: општинско такмичење друго место, окружно треће, Републичко четврто место.

Сања је доказала да може да истраје и доведе до краја остварење својих жеља а то је учешће на вишим нивоима такмичења. У раду са својом професорком српског језика Мирјаном Дицков понекад је тражила још материјала за вежбање и припреме су често биле у знаку Сањиног шта је још приметила у тестовима, шта још хоће да зна и да хоће још нешто да провери. Питања, разговори, договори, али и Сањина способност самосталног рада на ономе што је интересује, уродили су плодом. Четврто место на Републичком такмичењу је леп резултат, сви смо били срећни због тога, али Сања је прокоментарисала: „Стално један бод”, јер од почетка такмичења недостајао је један бод који би означио једно место више. Била је на такмичењу у Тршињу међу онима, како су тамо рекли, који већ својим учешћем показују да могу много, да су изузетни.

Све честитке Сањи Попин и жеља да сличне резултате покаже у средњој школи.

УЧЕНИЦИ ОСМОГ РАЗРЕДА ОШ „КОСТА ТРИФКОВИЋ”, ШКОЛСКЕ 2002/2003.

Одељенски старешина Слађана Петровић Пејчић

погледајте њихов нови дом. Наредних пролећа првиће прве венчиће од маслачка, крајиће прве шрешиње. Моја сећања полове. Сећам се лица првачића, наших несташлику, првих љубави... Погледом полако посматрам сваку кљуцу која у себи крије приче коју генерације остварују за собом. Сећам се дивних безбрижних тренутака када смо чували тајне наших ђачких несташлику. Радо се сећам наших школа у природи, учишћељице, наставника, наших екскурзија, одрасћања, доказивања себе самима или разредном старешини. Код учишћељице су за „час“ пролетели први и

Одељенски старешина Стеван Секулић

друзи, па зајим прехи и четврти разред и убрзо смо се нашли у кљуцама петог разреда код наших одељенских старешина. За разлику од прва четврти разреда, у шестом, шестом, седмом и осмом ујознали смо се са новим наставницима, предметима и друшћијим начином рада. Било је шу контиролних, испитивања, спрејње да не будемо прозвани баи када нисмо спреми, па чак и првих казни којих ћемо се, као и свежа остало, радо сећајти.

„Одрасћамо и дућим корасћама одлазимо у свети“, али ћемо у души увек бити деца.

Сада, када се после осам година окренем и

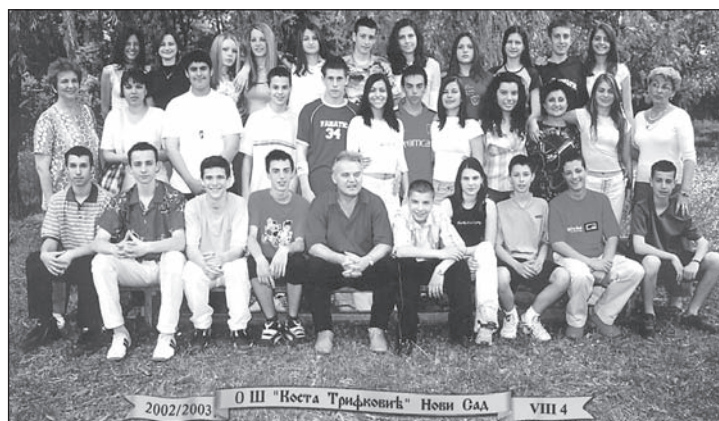

Одељенски старешина Сузана Спасојевић

погледам године проведене у Основној школи, расшужим се, јер за собом остварујам један од најлепшег периода свог животоа.

И... Одлазимо... Одрасћамо се и окрећемо једни другима леђа. Расшјајемо се од добрих друзова и друшћарица, наставника, можда и првих љубави са жељом и надом да ћемо се за годину, две, три, пет, десет, поново срећти и присећити се свих лепих тренутака проведених заједно. Јер суштина расшанка је баи у поновном сусрету!!!

Дуња Милојковић VIII1 и Сања Појин VIII2
школске 2002/03. године

Одељенски старешина Мирјана Аћимов

ПРВИ КОРАЦИ
АНСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „К. ТРИФКОВИЋ“ Н.САД.

Лист ученика ОШ „Коста Трифковић“ Нови Сад. Директор школе: Милан Спасојевић, професор. Одговорни уредник: Мирјана Дицков, професор; ликовни уредник: Мирјана Чакан, професор. Редакција: чланови новинарске секције. Компјутерска обрада: Златко Миленковић. Штампана: „ТАМПОГРАФ“ Нови Сад. Бесплатан примерак. Тираж: 1000